

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית גן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו והבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק הטלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש הטלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 614

משכיל לדוד

פרשת במדבר

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

מעלת יחוסן של ישראל

"ויהלדו על משפחתם לבית אבתם" (במדבר א' י"ח)

אלא נותנת לו בשפע- בקבוק שלם למען יאכל וישבע ויותר. וכך גם בשעה שנתן הקב"ה את התורה לעם ישראל והסביר כל דבר לפרטיו ולא חסך במילים, וכן בדבר שהוא יסוד האומה כקדושת המשפחה- לפי שיש בזה חשיבות עליונה.

ומעשה היה בכ"ק האדמו"ר מצאנז קלויזנבורג זצוק"ל, אשר אף בימי השואה אאיומה היה מתנהג בדבקות ובחסידות, כפי שהיה מתנהג בביתו. למרות כל המ"פריעים והניסיונות ורדיפות הנאצים ימח שמם. פעם אחת ניגש אליו הקאפו ואמר לו: "אם תפסיק לנהוג בחסידותך ובצדקותך, נקל עליך מסבלך ונפסיק לייסר אותך". וענה לו הגאון הקדוש באומץ רב, מבלי לחשוש מפניו, על אף שהיה יכול לרצחו נפש; "אם זה לחיות כמוכם, כלל וכלל לא ייתכן, כי התנהגותכם האכזרית והשפלה כל כך, מוכיחה על אישיותכם הפחותה אף מן הבהמות והחיות. אני מעדיף מות ויסורים, מאשר להתנהג כמוזכרם. גאה אני ביהדותי ומוודה לה' יתברך בכל עת ובכל שעה את ברכת שלא עשני גוי". והגוי הנאצי בשמעו תשובה זו, נפעם מאוד והתפעל ממנו. וכך למרות תשובתו האמיצה, הקל מסבלו של האדמו"ר זיע"א.

ככעין זה מספרים על כ"ק האדמו"ר רבי יואל מסאטמר זצק"ל, שפעם בקשו הנאצי"ם ימח שמם לגזור את זקנו. הניח הרבי ידיו על זקנו ואמר להם כי אם ברצונם לג' זור את זקני, אנא יגזרו גם את ידי יחד עם הזקן... והגויים אטומי הלב הללו הופעתו מאוד מתשובתו, ובסופו של דבר הניחו לו את זקנו ולא גזרו אותו.

פרשה זו סמוכה לחג השבועות - חג מתן תורה, וכמובן שבימים אלו יש להוסיף עוד עמוד בעבודת ה', על אף שכל אדם מכין עצמו לקבלת התורה במשך שבעה שבועות - בימי הספירה שהם למעשה ימי הכנה לקבלת התורה. ומכל מקום אין לזלזל בימים האחרונים של ימי הספירה, וצריך להמשיך בעבודת ה' ובהכנה לפני חג שבועות. ואם אדם יזלזל בימים אלו וימעט בעבודת ה', הרי זה דומה לזוג שה' תארסו והכיניו עצמם לחתונה חודשים ושבעות. והנה בשבוע האחרון מזלזלים בהכנות, והחתן הגיע לחופתו בלבוש לא נאה או באיחור גדול, הרי אין זה הגון. כך בעניינינו עם כל ההכנות במשך ימי הספירה, צריך להמשיך בהכנות הרוחניות עד החג, לקדש עצמנו ולטהר רעיונו. ובמיוחד בשלשת ימי הגבלה שמעלתם רבה, כמו שכתב החיד"א באריכות בספר "לב דוד" על גודל חשיבות שלשת ימי הגבלה.

ואף הנשים צריכות להכין את עצמן ברוחניות, על ידי הזהירות בצניעות ושמירת הלשון והתחזקות בשאר עניינים. ועיקר גדולתן של הנשים במה שעוזרות לבניהם ללמוד תורה וממתניות לבעליהן, ובהן יש להן שכר בכל מעשי המצוות של בעליהן. ויהי רצון שזנכה להיכנס ליום הקדוש חג השבועות בקדושה ובטהרה ובהכנה הראויה, אמן.

שש"י הקדוש כותב "הביאו ספרי יחוסיהם ועידי חוקת לידתם כל אחד ואחד לה' ייחס על השבט". ואמרו חז"ל שהתקנאו אומות העולם בישראל מה ראו לה' תקרב אלו במנין ובדגלים יותר מאיתנו, אמר להם הקב"ה; הביאו ספרי דיקונין שלכם. ונמצא כל אחד אינו יודע מאיזו שפחה הוא. הרי שבפרשה זו מעלים על נס את צניעותם וקדושתם ושמירת ייחוסם של עם ישראל שהיו פרושים מן העריות, שלא כמו אומות העולם שלא שמרו על ייחוסם.

פרשה זו נקראת בתחילת תקופת הקיץ, אשר בה בפרט יש צורך גדול בשמירת העיניים. וצריך משנה זהירות מלהיכשל ברחוב הפרוץ שלדאבון ליבנו כמעט בלתי ניתן לעבור בו מבלי להיכשל, ורק על ידי שמירת העיניים נמנע האדם מן העבירה ושומר על יחוסו ויחוס משפחתו.

ויש להבין בפרשה זו, מדוע האריכה התורה מאוד בפירוט חשבונם וייחוסם וכן מספרם המדויק של ישראל, וגם מצינו זאת בפירוט הדגלים ובני לוי. וזה דבר תמוה שהרי גופי תורה לא נאמרו אלא ברמיזה, כמו מלאכות שבת שאיסורן בסקילה ואף על פי כן לא נאמרו אלא ברמיזה בלבד. כמו שאמרו חז"ל (שבת מט:): אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, ר' חנינא אומר כנגד מלאכות המשכן, ר' שמעון בן ר' יוסי בן לקוניא אומר כנגד 'מלאכה' ו'מלאכתו' ו'מלאכתו' שכתובים בתורה, ארבעים חסר אחת. הרי שכל הלכות שבת נלמדות ברמיזה, ואילו חשבון משפחות וייחוסם, האריכה בהם התורה בפסוקים מרובים ומדוע? כך גם בפרשת נשא התורה מרחיבה מאוד ומפרטת את קרבנות הנשיאים, וחוזרת שנים עשר פעם בדיוק באותה הלשון. ולכאורה יש להבין מדוע צריך להאריך כל כך?

נראה לומר כי עצם העובדה שהתורה הרחיבה בסיפור ייחוסם של ישראל, מל' מדת על הערכתו של הקב"ה לעם ישראל, ואת הענקת חשיבותו אליהם. כל זאת בפני צניעותם ושמירת ייחוסם. כי הרי הדבר מעיד על הטהרה והקדושה ועל הצניעות שיש בעם ישראל, ולכן זכו לקרבה זו. כמו שהזכרנו לעיל בשם חז"ל, כי קדושת המשפחה הוא היסוד של ישראל והבסיס לחיי תורה ומצוות, ולכן האריכה זה התורה. וכמו כן האריכה בקרבנות הנשיאים שהם ראשי כל שבט ושבט, להראות כי ודאי שקדושת חיי השבט הושפעה מהעומד בראשם והוא הנשיא. ובאה תורה ללמדנו בזה לקח ומוסר על חשיבות העיניים, כי אין דרך התורה לקצר במ' קום שצריך להאריך. וכבר אמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט צ"ו) "רחבה מצותך מאוד". ובמקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר. ולמה הדבר דומה; לאם הנותנת לתינוקה בקבוק חלב, שהרי היא אינה נותנת לו "בקיצור" דהיינו מעט מן החלב,

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת במדבר ה' סיון תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
19:01	19:16	19:16	הדלקת נרות
20:17	20:20	20:18	מוצאי שבת
21:01	21:05	21:05	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

הילולא דצדיקיא

- ה - רבי אברהם אמאריאנו, מח"ס ברית אברהם - ח - רבי משה חיים מבבל
- ו - רבי אברהם עזריאל, מחסיד'י בית אל - ט - רבי יעקב חיים סופר (קפ החיים)
- ז - אור שבעת הימים, י - רבי ישמעאל הכהן
- יב - רבי יצחק יעקב וייס (ראב"ד ירושלים)

מענייני דיומא

פנינים ורעיונות לקראת חג השבועות

בלשון יחיד

למה נאמרו עשרת הדברות בלשון יחיד? לומר לך שצריך כל אחד ואחד מישראל לומר: בשבילי ניתנו עשרת הדברות ואני חייב לקיימן ולא שיאמר דיה לתורה שתתקיים על ידי אחרים. (מדרש לקח טוב)

וחמימות האדם לעבודת השם יתברך - כן יורד עליו ה' יתברך. (בית אהרן)

סכנה ואיסור

"ויאמר אליו ה' ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל ה' פן יפרץ בם". (שמות יט. כד)
אמר ר' מנחם מקוצק, והלוא כבר הזהירם "לא תגע בו כי יד סקול יסקל". אלא בפעם הקודמת אמר שיש סכנה בדבר, ואולי ימצאון אנשים שיסתכנו ויעלו וימסרו נפשם על קדושת ה', לכן חזר והזהירם שנית "אל יהרסו לעלות", בלשון איסור, ומאיסור ודאי יתרחקו. (עמוד האמת)

יותר מכוחם

"וכל העם ראים את הקולת ואת הלפידים ואת קול השופר ואת ההר עשן וירא העם ויגעו ויעמדו מרחוק". (שמות כ. טו)
תחילה כתוב "רואים", שזכו להשיג לראות דבר נשגב ונעלה בקודש יותר ממלאך, שאין כל האדם זוכה לראות, ואחר כך נאמר: "וירא העם ויגעו". לפי שראו יותר מכפי כוחם באמת, כאדם שנושא משא לפי שעה יותר מכפי כוחו אינו יכול לעמוד אלא מתנועע תמיד. כך היה משא הקדושה עליהם יותר מכוחם, עד שנעו במעמדם. (העמק דבר)

מיניסטר או איכר

נוהג היה הגאון רבי אברהם יהודה הכהן זצ"ל, בעל "קול אריה" שהיה נוסע בכל שנה לחג השבועות אצל רבו לצאנו. פעם אחת בחג השבועות באשמורת הבוקר נכנס לבית המדרש ולקח לו גמרא ולמד.
בא עשיר אחד ומצאו יושב ולומד. התחיל העשיר מרקד ומשורר בשמחה עצומה. שאל אותו הגאון, לשמחה מה זו עושה?
אמר לו, נסתכלתי בי באיזה מעמד הייתי עומד היום, אלמלא לא נתן לנו הקב"ה את התורה. מר שהוא חריף ובעל מוח ודאי היה מתמנה למנהיג מדינה, או למיניסטר או כיוצא בזה, אבל אני איש פשוט אני מה הייתי היום, איכר או חוטב עצים. עכשיו שאני יהודי היאך לא אשמה.
כיון ששמע אותו גאון כך, סגר את הגמרא עמד ואחז אותו בידו וריקד עמו. כשבאו המתפללים אחד אחד וראו את שר התורה עם שר האלפים ששים ושמחים בשמחת התורה, ריקדו אף הם עמם, עד שנתמלא בית המדרש מחולות וריקודים, ולא פסקו מלרקד עד שנכנס הרב מצאנו. שאל אותם, לריקוד מה זה עושה? וסיפרו לו.
ניענע להם ראשו ואמר, יאה, יאה.

(תולדות קול אריה)

בת קול

בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת, אוי להם לבריות מעלבונה של תורה. (אבות ו.ב)
הקשה אור שבעת הימים רבינו ישראל בעל שם טוב זיע"א;
מה נפשך, אם הכרוז נשמע למה אין אדם שומע, ואם אי אפשר לשמוע הכרוז למה?

אלא למעלה הוא עולם המחשבות והכרוז הוא מחשבות והרהורי לב לטוב, לכן אין רשע שאין לו הרהורים טובים בכל יום מכח הכרוז, אלא כשבאים ההרהורים הטובים מפנה הוא אותם ומעבירם מלב ומפנה לבו לבטלה.
(תולדות יעקב יוסף)

מזלו שומע

כבר ידעת מה שאמרו בזוהר, בת קול יוצאת בכל יום ומכרזת "שובו בנים שובבים" ובת קול יוצאת בכל יום ויום ומכרזת ואומרת "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה".
וקשה, למי מכריזין, הלוא ודאי אין שומעים כלום.
אלא ודאי אף על גב שהוא אינו שומע מזלו שומע שפעמים מתעוררת באדם רוח טהרה מקול הקורא לאוזן נשמתו, הוא שנאמר: "אם שומע תשמע" כלומר אם תשמע באוזן בשר תזכה לשמוע באוזן הלב.
(ספר חרדים)

עולם שנה נפש

"והר סיני עשן כולו" (שמות יט. יח)
'עשן' הוא ראשי תיבות: עולם שנה נפש.
כשם שהעולם הוא קומה שלימה, כך השנה היא קומה שלימה, וכמו כן הנפש. העולם הוא בחינת כלים, והשנה בזמן, והנפש באדם, ובעת קבלת התורה נתייחדו כולם.
וזהו, והר סיני עשן כולו. מהיכן הגיעו להר סיני הוא מחמת עשן כולו, כי נתייחד הכל ואז יכלו לקבל התורה.
"מפני אשר ירד עליו ה' באש". באש ובחמימות של ישראל, כפי הכנת

הופיע הספר שרבים ציפו לו!

"אנשי אמונה"

הוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ניתן להשיג במשרד המכון בטל: 02:6433605
המפה ראשית: משה נידם - 02:5400902

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

מצוה לסייע

אם סיפר לשון הרע על חבירו, וגרם לו בכך לאבד את פרנסתו, עובר על מצות עשה של 'גר ותושב וחי עמו'... וחי אחיך עמו, שזו מצוה לסייע לישראל להתפרנס, ובודאי שלא להזיק לו בפרנסתו.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגד"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

התורה הקדושה איננה נכס פרטי ובלעדי

ומלבושם, ניצוץ קטן זה סייע בידם לעלות ולהתעלות, עד הגיעם אל פסגת רום המעלות שהיא קבלת התורה.

עוד רצה הקב"ה ללמדנו, שבתורה הקדושה אין מושג של שייכות. היא איננה נכס פרטי ובלעדי המשויך לעדה או חוג כלשהו, ואינה קשורה לאדם מסוים על פי מידת כבודו ומעלתו, אלא שייכת היא לכלל ישראל, קטן כגדול. וכמאמר התנא (מסכת אבות); תורה מונחת בקרן זוית כל הרוצה ליטול יבוא ויטול. לכן בדווקא העדיף הקב"ה לתת להם את התורה בעודם במעמד אנשים פשוטים, אלו שמוצאם מרחובות מצרים והם כמעט מרוקנים מכל תוכן רוחני ואף גשמי. ללמדך, שגם לאנשים כאלו יש שייכות בתורה, אם אך ירצו ויחפצו בה. וכל מי שעוסק בה קטן כגדול, זוכה שתהיה היא בבחינת קניינו ותגדל ותרומם אותו.

חשבתי לבאר מדוע בחר הקב"ה קודם לשעבד את בני ישראל במצרים ולהורידם למ"ט שערי טומאה, ורק אחר כך לתת להם את התורה, מהי המטרה בכל השיעבוד הזה?

ונראה לי לומר כי בכדי ללמדנו לדורות, שידעו ויכירו כולם את גודלה ועוצמתה של תורתנו הקדושה, שאפילו ניצוץ קטן ממנה בכוחו לשנות את האדם לטובה ולהפכו מן הקצה אל הקצה. הנה בני ישראל נולדו במצרים וירדו למ"ט שערי טומאה, והיו מסואבים בעבודה זרה. ובכל זאת כיוון שהיה בהם מעט מזעיר לחלוחית של תורה ששמרו על שמם ולשונם

מן המעיין

"כל בא לצבא לעשות
מלאכה באהל מועד".
(ג. ד.)

פשר שינוי הלשון שאצל בני קהת נכתב "מלאכה", לעומת בני גרשון ומררי שלא נכתב הלשון מלאכה", כתב רבינו מאיר שמחה הכהן זצ"ל בספרו "משך חכמה":

משום שבני גרשון ומררי היו נושאים על גבי בהמות העגלות והבקרים, ולא היה רק כאן רק 'מחמר' בעת המשא - דאינה מלאכה. דגבי שבת לא מחוייב אדם שהוא מחמר אחר בהמתו, כי אם רק מלקות.

אבל אצל בני קהת שהיו נושאים בכתף, הרי זו מלאכת הוצאה שהיא מלאכה חשובה וגמורה, ולכן כתב "לעשות מלאכה".

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל". (א. ב.)

את זאת דרש רבי יצחק קארו מקשטיליה:

למה נסמך חומש הפקודים לפרשת תמורה שבסוף ספר ויקרא? ללמדך: מה הקב"ה יחיד ואין לו תמורה, שנאמר: אין קדוש כה' כי אין בלתיך", כך לא ימיר את ישראל באומה אחרת.

וכך אמר להם הקב"ה לישראל: אל תמירוני כשם שאיני ממיר אתכם, שאתם קרויים צאן, וכשם שאין ממירין בהמה בבהמה כך איני ממיר אתכם.

"ואלה תולדות אהרן ומשה ביום דיבר ה' את משה בהר סיני".
(ג. א.)

"ואינו מזכיר אלא בני אהרן. ונקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה. מלמד שכל המלמד בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו". (רש"י)

תמה השפתי חכמים, מדוע דוקא בני אהרן נקראו בנים של משה, הלא משה לימד תורה לכל ישראל.

וביאר רבי אהרן הכהן זצ"ל, ראש ישיבת חברון. כי מה שלמדו כל ישראל תורה לא היה זה מכח משה המלמד, רק מכח ה' יתברך, באמצעות משה. שכך היה אופן קבלת התורה, כמו שביקשו ישראל "דבר אתה עמנו ונשמעה ואל דיבר עמנו א-להים". שהשכינה היתה מדברת בקולו של משה.

לא כן התורה אשר מסר לאלעזר ואיתמר באופן פרטי, היה זה מה ששמע הוא מפי הגבורה ומסרם להם מכוחו, וכתורה שלו. לכך נחשב הוא כאביהם מולידם.

לפי זה מדוקדק לשון הכתוב "ביום דיבר ה' את משה בהר סיני", ללמדך שתולדותיו אלה אכן באו מכח התורה אשר דיבר ה' איתו, ולא מהדברים שרק נשמעו בקולו אל כל ישראל.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד". (ג. ד.)

"לעשות מלאכה". שינה מהאמור בעבודת בני גרשון ובני מררי לעבוד עבודה, ואמר לעשות מלאכה. העיר בזה שאין בכללות מעשה בני קהת עבודה, לצד שהארון הוא אדרבא נושא את נושאו (במד"ר ד כ) ואין עושים בו אלא מלאכה. עוד נראה כי לצד שיש להם לעשות סדר נכון במשאם כשנושאים בכתף, וכיוון ההליכה לצד כבוד ארון א-להים, כנושא אדונו על כתפו (עי' סוטה לה), לזה קרא עבודתם מלאכה, מה שאין כן עבודת בני גרשון ובני מררי.

לדמותם של חכמי ישראל

השבוע, חל יום פטירתו של הגאון הצדיק הדיין המצויין שהעמיד תלמידים הרבה בגולת צרפת, רבי ניסים רבינו זצוק"ל. כגודל רום מעלת תורתו, כך גודל מידת הענוה שהיתה כתר לראשו.

הקושיא בבהירות. רבי ניסים התפעל מהתירוץ הנפלא, ועמד לשאול את היהודי לשמו, אלא שמיד הוא נעלם. רבי ניסים ביקש מהרב קקון שלא יספר זאת לאף אדם, ומספר לו זאת כי חייב להוציא את המעשה הזה מליבו. הנה רואים אנו את אותו מעשה מופלא במרחק של דור, שמי שעמל בתורה וממית עצמו עליה זוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת."

"כשהיינו צעירים היינו מחפשים את מורנו זצ"ל, ידענו תמיד איפה למצוא אותו. יום, לילה, חגים, תמיד הוא היה בבית המדרש מוסתר מאחורי הספרים, שם היה לומד בלי הפסקה. היה שמח בחלקו ולא התנגד לקבל יסורים מהקב"ה. המשיך בלימודו. כשאשתו הרבנית היתה חולה, היה לומד יותר בהתמדה כדי שבזכות תורתו תקום ממחלתה. ובאמת ה' ענה לתפילותיו וברחמנותו שלח לה רפואה."

באחד מימי רביעי של קיץ תשמ"ח, סיפר מו"ר שליט"א, רבי ניסים זצ"ל התקשר אלי וביקש ממני לבוא לאיזה ערב לאסוף תרומות לכולל שלו. עניתי לו שאני צריך לנסוע לשיקגו ששם מחכים לי הרבה אנשים, אבל הרב הפציר שאבוא מכיוון שזה יכול לשכנע את האנשים לתת ביותר נדיבות, וביקש שאקבל את ההזמנה לשם אהבת התורה. חשבתי קצת שהייתי מוכן לעשות את כל המאמצים בשביל התורה בלי גבולות, מפני שגדלתי באווירה של תורה מאז ילדותי אצל הוריי. לכן, לא סירבתי למה שביקש רבי ניסים זצ"ל מכיוון שנוולדתי בערכים של התורה מבפנים וגדלתי בין גדולים וצדיקים של הדור. עניתי שאשתתף בערב הזה לכבוד לימוד התורה, וביטלתי את הנסיעה לשיקגו.

אם נחשוב טוב מי זכה אני או הרב רבינו?

אם נסעתי לשיקגו, הייתי מביא תרומות חשובות למוסדות שלי, וברגע שביטלתי את הנסיעה לא קיבלתי. לא רק שדיברתי באותו ערב לזכות המוסדות של הרב רבינו, וברוך ה' הרבה תרומות נכנסו והשפעת על כולם לתת בנדיבות ליבם ובירכתי אותם. אם נסתכל בצורה כזאת - אני הפסדתי והרב רבינו זכה. אבל המשך הסיפור יראה לנו כמה אני זכיתי במאורע הזה!

לאחר כחודש התחלתי בהכנת הנסיעה לניו יורק, התלבטתי בין ז'נבה-ניו יורק ביום ראשון עם חזרה ביום שלישי, או לנסוע ביום שני וחזרה ביום רביעי בלילה דרך ניו יורק-ז'נבה. הכנתי את הנסיעה במשך 4 ימים, ואח"כ ביטלתי. החלטתי שוב לנסוע, ושוב ביטלתי. סך הכל ביטלתי את הנסיעה לניו יורק ונסעתי לשיקגו דרך ניו יורק וחזרה דרך ציריך - שוויץ. כל זה מפני שחשבתי לנסוע לשיקגו שהיתה המטרה הראשונה באותו ערב שהייתי עם הרב רבינו. ונס גדול קרה לי.

המטוס שבו חשבתי לנסוע בו התרסק, וכל הנוסעים נספו. אם הייתי מתנגד לרב רבינו ונוסע לשיקגו, וחודש אחר כך לא הייתי מבטל את הנסיעה לניו יורק והייתי נוסע בטיסה הזאת שקרה האסון. ובזכות הרב ניסים זצ"ל בשמים נתנו לי חיים וניצלתי. לכן אני זכיתי בכל העניין הזה, בגלל האמונה בה' ואהבת התורה. האמונה הייתה בתוכי כל כך חזקה כאילו אני רואה אותה במציאות.

מסלול חייו החל בקזבלנקה שבמרוקו, שם נסמך להוראה בגיל צעיר מאוד מהגה"צ רבי שלום משאש זצ"ל, דרך ישיבת סנדרלנד שבאנגליה, בה למד אצל הגה"צ רבי שמאי צהאן זצ"ל בשקידה וביגיעה עצומה, לעיתים כ-72 שעות ברציפות, עד שהיה נופל למיטה באפיסת כוחות. לאחר נישואיו למד בישיבת לייקווד שבארה"ב, ועמד בראש חבורה שמנתה כ-300 אברכים. החל משנת תשמ"ב כיהן כאב"ד במרסי ובפאריז שבצרפת, ועמל הרבה להעמיד את הדת על תילה.

בשיא פריחתו נקטף רבי ניסים, ומו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א קונן עליו בהספד "סעו המה למנוחות עזבו אותנו לאנחות". בהספד סיפר עוד מו"ר שליט"א: "הייתה לי זכות גדולה ללמוד איתו כמה שנים בישיבת סנדרלנד. הוא היה האריה והמנהיג של חבורתנו. כל הרבנים היו מכבדים אותו ומעריכים ידיעותיו בתורה. היינו יודעים שהוא נולד בשביל להיות גדול בתורה, אבל היה כל כך ענו וצנוע."

"בהספד, נשא דברים הראשון לציון הגאון רבי שלמה עמאר שליט"א, וסיפר על גאון מופלא שחי בדור הקודם במרוקו בשם רבי אליעזר די אבילה זצוק"ל, שבצעירותו התקשה מאוד בדברי המהרש"א והצטער על זה צער רב, ולא יכל לישון מרוב צער. ולכן המשיך לעמול גם בלילה על דברי המהרש"א, פתאום נכנס לבית המדרש אדם, ושאלו מדוע הוא נראה עצוב. רבי אליעזר ענה לו, שמתקשה בקושיא זו על דברי המהרש"א, ואינו מוצא מנוח לנפשו. אותו אדם התחיל לפלפל עמו בדברי המהרש"א, עד שישב את הקושיא בבהירות, ומיד נעלם. כך סיפר הראשון לציון בהספדו על רבי ניסים, ובכך רצה להראות את הסייעתא דשמיא שיש למי שעמל בתורה."

"לאחר ההספד, ניגש אל הרב עמאר שליט"א, יהודי שהיה מבני משפחתו של רבי ניסים, ושמו כמדומה הרב קקון, שהוא זכה ללמד את רבי ניסים בצעירותו. וסיפר שרבי ניסים סיפר לו כשהיה בחור בישיבה הקדושה בסנדרלנד, פעם התקשה בדברי מהרש"א ודבר זה היסב לו צער ביותר ונשאר על זה בלילה. והנה נכנס אדם לבית המדרש, ודבר זה היה דבר שבשגרה ש'משולחים' ושאר אורחים היו מבקרים בבית המדרש גם במשך הלילה. והתחיל לפלפל עם רבי ניסים עד שהגיעו למהרש"א שהתקשה בו, ותוך כדי הדברים ישב לו את